

Arrest

nr. 174 085 van 2 september 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 17 december 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 november 2015 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 december 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienden op 7 september 2015 een aanvraag in voor een visum lang verblijf ('type D) met het oog op gezinshereniging met mevr. M. A. K. Op 16 november 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf ('type D). Dit is de (identieke) bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Betrokkenen kunnen geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10,1,1,7 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, in werking getreden op 21/09/2011;

Overwegende dat een visumaanvraag wordt ingediend door A. H. °16/05/1977 en A. Y. °20/10/1981 teneinde hun dochter A. M. °2000 en erkend als vluchteling in België te vervoegen.

Overwegende dat uit de asielaanvraag van A. M. blijkt dat haar ouders in Egypte verblijven maar dat zij niet de intentie hebben om naar België te komen.

Bovendien blijkt dat A. M. op 26/01/2011 in Syrië huwde met A. M., met wie zij 1 kind heeft (A. °24/04/2013).Mevrouw verklaart bij het CGVS dat zij sinds haar huwelijk ook inwoonde bij haar echtgenoot.

Overwegende dat verder uit het rijksregister blijkt dat A. M. in België samenwoont met haar echtgenoot en kind.

Overwegende dat de bovenstaande gegevens duidelijk aantonen dat mevrouw al sinds 2011, hetzij nog voor haar komst naar België, een eigen kerngezin heeft gevormd en zij bijgevolg geen deel meer uitmaakt van het kerngezin van haar ouders.

Overwegende dat art 10,1,1,7 van de wet van 15/12/1980 tot doel heeft de niet begeleide minderjarige vluchteling te herenigen met de volwassene die de daadwerkelijke ouderlijke verantwoordelijkheid over dit kind heeft.

Echter in huidig geval kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene nog steeds onder de ouderlijke verantwoordelijkheid van haar ouders staat gezien zij door het huwelijk reeds in Syrië haar eigen gezin heeft gevormd en zich nota bene sinds dit huwelijk in 2011 heeft gesetteld met haar echtgenoot.

Bijgevolg wordt de visumaanvraag geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 10, §1, 7°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het hoger belang van het kind. Zij betogen als volgt:

"Eerste onderdeel

Doordat de bestreden beslissing stelt dat (...). Terwijl er niet kan afgeweken worden van een duidelijke wettekst; Terwijl artikel 10, §1,7° als volgt luidt : (...). Terwijl de wettelijke bepaling duidelijk is en twee voorwaarden stelt, namelijk de minderjarigheid en het ontbreken van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling; Terwijl deze leeftijd niet betwist wordt en het feit dat zij minderjarig is, vaststaat ; Terwijl zij niet begeleid werd/wordt door een meerderjarige vreemdeling die krachtens de wet verantwoordelijk is voor haar Terwijl M. dus duidelijk beantwoordt aan deze definitie en derhalve haar ouders een recht op gezinshereniging kunnen putten uit artikel 10 §1,7° van de Vw. Terwijl in casu het "huwelijk" van M., waarover verweerster thans spreekt en hetwelk zij voorwendt om geen toepassing van de wet te moeten verlenen, geen huwelijk is nu het niet erkend is, noch kan worden in België; dat het ook in Syrië geen wettig huwelijk kan zijn, nu het ontegensprekelijk vaststaat dat M., de dochter van verzoekers, minderjarig is, nu zij geboren werd op 1/1/2000; Terwijl noch volgens Belgisch recht, noch volgens Syrisch recht M. een wettig huwelijk kon aangaan; dat dit door geen enkele Belgische overheid werd erkend. Terwijl M. door de Belgische autoriteiten inderdaad wel een voogd werd toegewezen in de persoon van K. R., voogd NBM bij het Rode Kruis te Mechelen, en dit bij beslissing van de Dienst Voogdij (3); dat de Belgische autoriteiten hier terecht de minderjarigheid in acht hebben genomen, en dit niettegenstaande ook zij op de hoogte waren van het feit dat zij vergezeld was van "een partner." Terwijl de minderjarigheid van de persoon, die derhalve als kind wordt beschouwd naar nationaal en internationaal recht, te allen tijde dient te primeren op alle andere feitelijke en/of juridische beschouwingen, die nadelig zouden kunnen uitvallen voor het kind in kwestie; dat immers het hoger belang van het kind een algemeen rechtsbeginsel is in onze nationale rechtsorde. Terwijl de bestreden beslissing dit zogezegde "huwelijk" dan ook onmogelijk kan aanwenden als reden om de gezinshereniging te weigeren; dat het om een drogreden gaat, minstens om een niet conforme interpretatie van een nochtans duidelijke wettekst. Dat het feit dat zij de facto wel vergezeld werd van de Heer M. A. S., met wie zij religieus huwde in Syrië en die thans met haar samenwoont in België, niet kan opwegen tegen een wettelijke bepaling die duidelijk is, en temeer daar het in casu om de gezinshereniging met een "kind" gaat. Terwijl er enerzijds wellicht de vaststelling is dat de minderjarige geschaad werd in haar rechten door het religieuze huwelijk dat afgesloten werd op zéér jeugdige leeftijd,

in omstandigheden die cultureel en religieus beïnvloed waren in het land van herkomst. Terwijl zij anderzijds momenteel niet meer in de Syrische traditionele maatschappij leeft, maar in een vrije maatschappij die rechten toekent aan éénieder maar ook in het bijzonder aan de vrouw en het minderjarige kind. Terwijl er derhalve betwist wordt dat een inbreuk op die rechten, thans zou "gebruikt" worden om nog minder rechten toe te kennen, aan iemand die nochtans overeenkomstig ons Belgisch rechtssysteem, en temeer daar we haar erkend hebben als vluchteling, kan genieten van de Belgische bescherming van al haar rechten. Terwijl het duidelijk mag zijn dat M. minderjarig is; Terwijl het duidelijk vaststaat dat zij reeds door een Belgische overheid, namelijk door de Dienst Voogdij als NBM werd erkend; Terwijl het vaststaat dat zij niet begeleid werd/wordt door een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, - tenzij de door Dienst Voogdij aangestelde voogd. Terwijl, onafgezien van de feitelijke omstandigheden, niet uit het oog mag verloren worden, dat in casu de rechten van de minderjarige wellicht zijn geschaad door het religieuze huwelijk en de verantwoordelijkheden die haar aldus veel te vroeg werden opgelegd, doch dat het nog iets anders is indien de Belgische overheid op dat elan zou overgaan om haar verder te benadelen, nu zij reeds geschaad werd in haar rechten als minderjarige, en zich daarom zelf zou onttrekken aan duidelijke, in de wet vastgestelde verplichtingen."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Bij lezing van de toelichting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen daarin inhoudelijke kritiek leveren, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijken geven kennis te hebben van de motieven, vervat in de bestreden beslissing.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetbepaling, met name artikel 10 van de vreemdelingenwet, gemotiveerd waarom het visum lang verblijf geweigerd wordt. De bestreden beslissing gaat aldus in op de door haar aangehaalde elementen en neergelegde bewijsstukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekers dienden een aanvraag tot het bekomen van een visum gezinshereniging in, in functie van hun minderjarige dochter M. A. K., dit in toepassing van artikel 10, §1, 7°, van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

*"§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :
(...)"*

7° de ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of die de subsidiaire bescherming geniet, voor zover zij met hem komen samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is dan achttien jaar en het Rijk binnengekomen is zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.”

Verzoekers voeren aan dat het huwelijk van hun dochter M. niet in rekening kan gebracht worden, gelet op het feit dat M. noch volgens Syrisch recht noch volgens Belgisch recht een wettig huwelijk kon aangaan. Verzoekers verwijzen voorts naar het feit dat een voogd door de Dienst Voogdij werd aangewezen, hetgeen zou impliceren dat de dochter M. nog steeds als kind beschouwd wordt.

De bestreden beslissing houdt niet de erkenning in door de gemachtigde van de staatssecretaris van het buitenlandse huwelijk van de dochter van verzoekers. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft op grond van de stukken van het administratief dossier niet op kennelijk onredelijke wijze vastgesteld dat de dochter van verzoekers reeds sinds 26 januari 2011 inwoont bij haar Syrische echtgenoot en met deze een kind heeft. Bijgevolg werd door de gemachtigde van de staatssecretaris - los van de juridische erkenning van het huwelijk - niet kennelijk onredelijk vastgesteld dat de dochter van verzoekers reeds sinds 2011, zijnde vijf jaar, een eigen kerngezin vormt en geen deel meer uitmaakt van het gezin van verzoekers.

Verzoekers lijken op heden aan te voeren dat het belang van hun dochter zou moeten primeren en dat de rechten van haar minderjarige dochter wellicht geschaad zijn door op zeer jeugdige leeftijd een religieus huwelijk te hebben moeten afsluiten.

Nergens blijkt dat verzoekers ooit enig bezwaar hebben gemaakt tegen het feit dat hun dochter M. op 26 januari 2011 te Syrië in het huwelijk is getreden en sedertdien een gezin vormt met dhr. A. M. Gelet op het feit dat verzoekers er destijds kennelijk zelf voor gekozen hebben om hun dochter M. een religieus huwelijk te laten afsluiten met dhr. A. M., kunnen verzoekers op heden niet worden gevolgd in de redenering dat het de Belgische Staat zou zijn die hun minderjarige dochter verder benadeeld heeft door vast te stellen dat M. A. K. al geruime tijd geen kerngezin meer vormt met haar ouders.

De Raad benadrukt dat artikel 10, §1, 7°, van de vreemdelingenwet de voorwaarde behelst dat de ouders van een vreemdeling, die als vluchteling erkend werd, bij laatstgenoemde moeten komen samenleven in België, opdat een recht op verblijf in het Rijk kan vastgesteld worden. Reeds gedurende vijf jaar hebben verzoekers er zelf voor gekozen hun dochter M. A. K. een kerngezin te laten vormen met dhr. A. M., met wie zij inmiddels een kind heeft. Geruime tijd hebben verzoekers apart gewoond van hun dochter, die in Syrië verbleef, terwijl zij zelf in Egypte verbleven. Bovendien betwisten verzoekers volgend motief niet: *“Overwegende dat uit de asielaanvraag van A. M. blijkt dat haar ouders in Egypte verblijven maar dat zij niet de intentie hebben om naar België te komen.”*

Verzoekers beroepen zich op het hoger belang van het kind, terwijl het hoger belang van hun dochter M. A. K. voorheen kennelijk niet verhinderde dat werd ingestemd met een huwelijk dat *“noch volgens Belgisch recht, noch volgens Syrisch recht wettig kon aangegaan worden”*.

Gelet op het voorgaande heeft de gemachtigde van de staatssecretaris in toepassing van artikel 10, §1, 7°, van de vreemdelingenwet niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat de visumaanvraag van verzoekers diende geweigerd te worden.

Verzoekers maken een schending van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. MILOJKOWIC